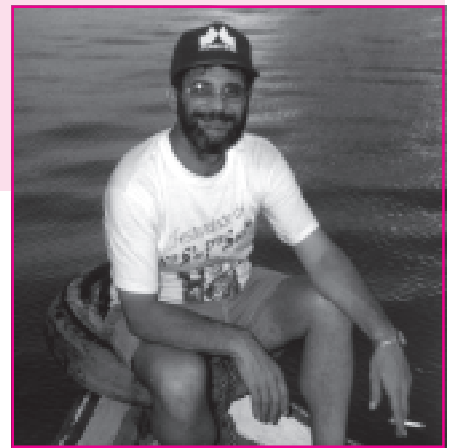


Adolfo Zon Pereira é un Misioneiro Javeriano natural de Seixalbo, que despois dun breve alto de dous anos en Madrid, para formarse mellor, retornou á Misión no estado Amazonas, no Brasil. *Escribiunos nun galego-brasileiro e dinos:*



«Queridos amigos:

Por fin podo pórme en contacto e así poder estar mais preto. Ata agora estiven demais ocupado, pois desde que cheguei non parei de viaxar. **En Abaetetuba estamos coa creación dunha Escola para Evanxelizadores** da cal eu teño que responsabilizarme. Para iso tiven que ir varias veces para me reunir co Bispo e o Secretariado de Pastoral. Despois tamén asumín unhas clases de Doutrina Social en Belén para un grupo de aspirantes dos diversos Institutos relixiosos, durante os meses de outubro e novembro (30 horas). Logo estiven substituíndo un compañeiro en outra parroquia.

Por fin xa estou en Tailândia. A parroquia ten a extensión da diocese de Ourense, pois temos comunidades a 120 Km. da cidade. A cidade ten 30.000

habitantes. Está crecendo moi de presa, e xa están nacemento dous barrios máis. A cidade formouse nos anos 70 coa colonización da Amazonia. As principais actividades son a extracción de madeira (70 serrerías), as facendas de gando e a agricultura. Por agora estou estudando a situación e coñecendo esta realidade que é nova para min xa que as Illas, onde estiven antes, eran outra cousa.

Temos moita violencia, tres ou catro persoas morren de «morte matada» cada semana.

Este é un dos grandes problemas que debemos afrontar. Tivemos unha mesa redonda con tódalas autoridades civís, policiais e asociacións, para ver o que podemos facer para diminuír polo menos esta situación.

Desde Xaneiro comezarei a estar moi ocupado xa que comeza o

novo ano Pastoral e debo estar presente en varios lugares para as programacións das parroquias. Pois con elas tamén comeza o tempo de preparar a Campaña da Fraternidade que se desenvolve na Coresma, e isto corre da miña conta.

Máis adiante che mandarei o proxecto das Salas para a Catequese que queremos construír nos barrios de Tailândia e a ver o que vós nos podeades axudar.

E remato por hoxe. Un grande abrazo e lembranza para os compañeiros».

Felicidad Couselo Vigo, Misioneira do Divino Maestro, é natural de Santiago de Compostela e está na Misión Diocesana de Jipijapa, Ecuador. *Cóntanos...*



«Hace justamente seis años que vine a Jipijapa. Soy Misionera del Divino Maestro y mis superiores me lo propusieron, cuando **estaba en la Casa de Ejercicios de Orense**, pero también creo que fue el Señor que me escogió. Fue una sorpresa para mí cuando me lo pidieron, pero si algo me costó el venir entonces, no tiene comparación eso con la satisfacción que ahora mismo

siento y la alegría con que vivo.

Me siento una persona afortunada porque me gusta todo lo que hago: trabajar con los niños en catequesis; visitar las comunidades del campo y ayudar a las madres de familia con cosas muy prácticas como puede ser corte y confección; visitar a una familia con problemas o a un enfermo...

La gente de esta tierra es muy receptiva, agradecida y con deseos de aprender. Uno recibe mucho más de lo que da. Me siento querida de la gente y útil. Y en esta misión tan particular para los de Ourense me gusta especialmente ese apoyo y esa presencia de voluntarios que cada año llegan a la misión. Resultan admirables por su buen trabajo y

además su experiencia siempre nos anima.

Me gustaría decirlos a todos una palabra de ánimo porque **los misioneros son más necesarios que nunca**. Hay mucho campo para trabajar y por eso cualquier cosa que hagas por los demás es siempre buena.

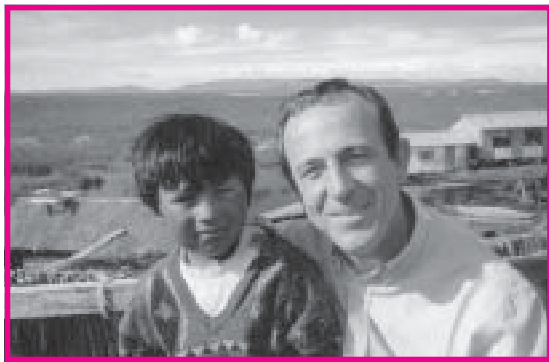
La Iglesia es por naturaleza misionera, por eso todos nos debemos implicar en esta labor misionera. Que cuando uno se decide y vive en esa entrega, de mil maneras se siente pagado por el Señor. Además debo decir que **no hay edad para la misión** porque todos hemos de ser misioneros. Siempre podemos serlos ya con la oración. La invitación del Señor «id por todo el mundo y anunciad...» es para todos.

Novas formas de compromiso misionero dos leigos

Ata hai pouco tempo parecía que a única forma de compromiso misionero para os leigos era a aportación económica. Non hai dúbida de que é importante, porque sen ela non se poden concretar outras moitas formas de axuda, pero resulta interesante ver como se están abrindo camiño, cada vez con máis forza, outras novas formas, que nacen da vivencia cristián. Porque os leigos «están chamados a apoiar tódalas iniciativas misioneras, e a valorar e fomentar o carisma misionero laical» (La misión ad gentes y la Iglesia de España, p. 41). A misión para os leigos é un deber e un dereito. Ademais eles poden chegar a campos que lle son propios debido á súa índole secular.

«Nun mundo que se fai cada vez máis pequeno, coa desaparición das distancias, as comunidades eclesiais deben relacionarse entre sí, intercambiando enerxías e medios, comprometéndose na única e misión común de anunciar e vivir o evanxeo. As chamadas Igrexas máis xoves... precisan da forza das máis vellas, mentres que estas teñen necesidade do testemuño e empuxe das máis xoves, de tal xeito que cada Igrexa se beneficie das riquezas das outras» (Christífideles laici, 35).

Pois ben, queremos destacar aquí algunhas experiencias que se deron neste verán no noso mundo misionero.



1. **Manuel Garrido**, é ben coñecido de case todos, pola súa tarefa como ciruxano Infantil no Hospital 1 de Maio en Santa Cruz de la Sierra en Bolivia. O seu traballo xa é cousa de moitos anos. Dedicar as súas vacacións a traballar alí, operando nenos en dificultades económicas e ademais foi dotando aquel Hospital. Leva gañados para esta causa moitos profesionais, e incluso institucións e rara vez viaxa só. Ademais colabora en parroquias na Pastoral familiar, creando grupos de matrimonios.

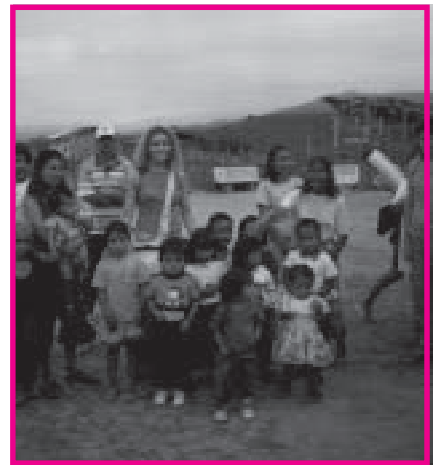
2. **José Manuel Domínguez Prieto**. Profesor de Filosofía que xa por cuarto ano consecutivo comparte as súas vacacións con xente de Paraguai.

A súa misión ten tres ámbitos principais: formación do profesorado da Universidade Católica en Antropoloxía Personalista; traballo en parroquias marginais en Pastoral Familiar e finalmente, canalización de axuda humanitaria durante todo o ano para alimentar a nenos desnutridos.



3. Apoio á Misión Diocesana de Jipijapa.

Catro profesores, dous médicos, unha auxiliar de enfermería... nun traballo programado durante tempo e levado a cabo a veces en moi poucos días. A súa presenza a máis de efectiva, serve de ánimo e estímulo ós nosos misioneros alá.



4. **Emilia Sotelo e Belén Rodríguez**, que viaxaron a Brasil para acompañar e axudar en todo o que podían a Miguel Sotelo Dapía.

... Seguro que houbo máis casos. Estes son algúns dos que coñecemos. Todos eles confesan que son unhas vacacións distintas e que aquela realidade os atrapou, porque os enche plenamente.

Estamos certos de que este tipo de compromisos seguirá a medrar...

¿Quen se apunta?...

VIXILIA DO DOMUND

Día: 23 de Outubro, sábado

Hora: 8 da tarde

Lugar: Igrexa de Santo Domingo

E un momento importante para a Delegación e para o noso compromiso misionero. Contamos coa vosa presenza e participación... E se trás a alguén máis...

¡GRACIÑAS POLA VOSA ACOLLIDA!